

# Șezătoarea Nouă

Revistă lunară. Apare sub conducerea unui comitet.

Redactor și Administrator:  
VASILICA GHEROIU inv.  
com. Șercăița, jud. Făgăraș.

Abonament:  
La an 70 Lei.

Din viața poporului nostru.

## URSITA.

de N. I. DUMITRAȘCU.

A fost o femeie săracă, nu știu în ce sat, care a născut un copil. Și cum este obiceiul pela noi, a treia zi, încep ursitorile, când pe o masă se pune ba la mâncare ba ceva lucruri, și bani cari trebuiesc ursite.

Așa că femeia asta, n'a avut ce pune pe masă și a pus un tăciune, care ardea'n vatră și lumina si puțin în casă.

Când vin ursitorile, una-i ursește.

— Să trăiască!

Alta:

— Să fie sănătos toată viața!

Iar a treia care era șchioapă,

— Să trăiască; dar numai cât tăciunile depe masă...

Și s'au dus.

Atunci femeia, prinzând cuvintele astea, ce-a făcut? A luat tăciunele l'a stins cu apă și l'a pus bine pe fundul lăzii. Astfel că i-a trăit copilul 22 ani.

Bine dar ce-a suferit în aști 22 de ani cu copilul numai ea a știut, că într'o zi așa de rău a supărat-o el, și i a făcut pește voie, că săraca a luat tăciunile din ladă și l-a aruncat în foc...

Și-a trăit și el atât pân s'a făcut tăciunele cenușă..  
De atunci a rămas așa, că ce-i ursit omului la  
naștere, îi e ursit și se adevărește l....

1. NOTĂ : Aceasta poveste este din Oltenia. Dacă iubiiții noștri cititori cunosc alte povești despre ursitori mai interesante rugăm să ni să trimită la redacție.

## ○ sfântă datorie.

de V. Gherolu

Vremea trece așa de iute, iar noi, „fantomele pământene”, ne trezim pe nesimțite la ușa mormântului.

Și nici când nu vom păși mai liniștiți spre odihna veșnică, decât atunci, când ne-am făcut frumoasa și sfânta datorie, de-a lăsa țării fii și fice vrednice de laudă.

Iată cum un tată și-o mamă, au atins acest măreț ideal :

Locuitori săraci ai comunei Șercaia, lelea Maria și badea Gheorghe, fuseseră dăruiți de Prea Sfântul cu'n băiețaș și-o fetiță.

Chiar din prima clipă a sosirii pruncilor pe lume, părinții își făuriseră visul tainic, de-a arăta mai târziu tuturor, că cei doi copilași sunt mândria neamului Românesc . . . .

Și se ținură de cuvânt. Când începură să miște mânuțele, buna lor mamă îi învățară să facă sfânta cruce ; la primele gângăviri, fură învățați să preamărească pe bunul Dumnezeu, iar când putură să meargă'n piciorușe, prima plimbare a lor, a fost făcută în Casa Domnului. Mai târziu, lelea Maria și badea Gheorghe, vorbeau odoarelor lor despre școală cu multă dragoste. Prin mici povești meșteșugite, micuții erau conduși, pe aripa visului fantastic, într'o odae împodobită cu chipuri mândre și plină de copilași cumiști, ce priveau cu blândețe pe „Domnișoară”, o mamă dulce și iubi-

toare. față de acești „Bobocei” ce vremelnice aveau să 'nflorească ! . . .

Deci, acești părinți înțelepți își dedeau seama, că numai în felul acesta, odraslele lor, vor merge cu plăcere, când le vor sosi vremea, în locașul în care, „Făclia culturii”. veșnic luminează calea celor mulți! . . .

Și într'apevăr, la etatea de 7 ani, copilașii se dușeră cu drag la școala satului.

De-aci 'nainte, în fiecare dimineață, lelea Maria nici nu ieșea afară, la bidigăanii și vite, până ce nu punea copiii să se spele bine, să se pieptăne, să se roage lui Dumnezeu. Apoi le da de mâncare tot ce-avea mai bun și cu dulci cuvinte îi povățuia să-și repete lecțiile-

În scurtă vreme, copilașii deveniră cei mai deștepți și cei mai buni din comună, pentrucă toată învățătura dela școală, acasă era încurajată.

Vorbe proaste n'auziră din gura părinților nici-odată.

În loc să se certe, mama-și învăța fata cum se ține o casă curată, în timp ce tatăl, la gura sobei, povestea băiatului despre vitejia celor ce ne-au lăsat România-Mare, despre relele alcoolismului ce s'a 'ntins ca „pecinginea” și despre multe alte lucruri interesante.

Și, știind că vorbele sunt trecătoare, sbor 'n vânt, aveau grijă să le și 'nfăptuiască.

Nici odată nu l-ai fi văzut pe acest om în cârcimă iar pe lelea Maria ținând casa murdară.

Mai târziu, când băiatul fu luat „cătană”, ambii părinți nu se împotrivară legii, ci din contră, îl trimiseră cu drag, acolo unde-l chema țara . . .

Pe fată, ce devenise frumoasă, ca o zi de primăvară și de-o hărnicie rară, o ceru 'n căsătorie chiar dascălul satului; iar băiatul, după ce se 'ntoarse gradat din armată. luă de soție cu mare cinste, pe fata primarului.

După căpătuirea copiilor, lelea Maria și badea Gheorghe, se stinseră din viață chiar amândoi, în amurgul unei zi triste de toamnă.

S'au dus liniștiți în „Lumea Dreptilor“, dar fericiți că-și făcuseră cea mai „sfântă datorie“ !...

## Cine a fost Esop ?

de MĂRGINEANU ȘTEFAN.

Este bine ca fiecare Român, să cunoască viața și scrierile oamenilor iuștri, de neam Latin, ce-au trăit în vremurile de mult... apuse...

Redau pe scurt, după o traducere viața lui Esop, unul dintre cei mai mari fobuliști spirituali. cunoscut din scrierile sfinte.

Trăind pela 600 i. d. Cr. Esop era cel mai urit om din lume, în schimb era cel mai înțelept. Se făcu cunoscut vremurilor de atunci, prln interesentele sale scrieri.

Regele Perșilor, Cresus, auzind de înțelepciunea sa, l'a chemat și l'a oprit la curte.

Sosind ziua când se duceau jertfe zeilor, regele obligă pe Esop, cu ducerea sacrificiului la Delphi, reședința zeului. Appolo.

Ajungând la locul destinat, Esop s'a supărat foarte mult pe Delphini, pentrucă aceștia îl urau de moarte pentru urîțenia lui.

Dln cauza fabulelor batjocuritoare, adresate Delphinilor, Esop, își găsi aci sfârșitul vieții, Aruncat din vârful unei stânci, în adâncul necunoscut. acest mare om se stinse ca un vis dulce de primăvară,

Iată o mică poveste din scrierile lui.

— Un bărbat, ascultând de viclenia slugei care-i spunea că soția îl necinstește, se prefăcu într'o noapte că pleacă într'un oraș depărtat pentru mai multă

vreme. Voia să încerce soția.

Contrar adevărului spus, el s'a ascuns. Pela miezul nopții se duse în casă. ca să vadă dacă cele spuse de slugă sunt adevărate.

Întră încet fără lumânare și pipăi în pat, în locul unde, înainte dormea el. Dând de un cap cu păr scurt de bărbat și luându-l drept amantul soției sale repede scoase un cuțit și-l înjunghie. Pentrucă nevas-tă-sa nu se deșteptase, aprinse curios lumânarea să vadă isprava. Rămase ca trăznit, când văzu că'n loc de amant, omorise pe fiul său, pe care mama de mult ce-l iubea, îl culcase în locul tatălui.

In disperare. se omori și el cu acelaș cuțit!

Multe cazuri asemănătoare cu acesta se ivesc și la noi. Deci totdeauna când voim, să săvârșim un act să aprindem mai întâi lumânarea conștiinței, pentru a vedea bine, prin „negura vieții”, care de cele mai multe ori este cauzată, chiar de prietini noștri.

## A n u n ț .

Aducem la cunoștință onor. domni învățători și publicului, că am scos pentru a doua oară, mica revistă „Șezătoarea Nouă”, căreia cu toții trebuie să-i urăm o viață lungă și senină!...

Pentruca să atingă acest scop. noi cei puțini vă rugăm cu căldura sufletească de apostoli ai neamului românesc să nu ne lăsați fără nici un ajutor.

Am dori ca să avem, din partea Dvoastră, câte un mic articolăș popular, până la data de 15 ale fiecărei luni.

Deasemenea am mai dori, ca'n comuna D-tră să avem cel puțin 5 abonenți și să ne comunicați cel mult până la 30/III 1928, dacă binevoiți a Vă abona la mica revistă, ca să știm dacă să mai trimetem și numerele vitoare.

COMITETUL.

# CURIOZITĂȚI

## O făclie urlașă.

Noi știm cine a fost Caruso, marele compozitor. Una din fabricile mari din Italia lucrează acum la o uriașă făclie comandată de un orfelinat, la care, Caruso, dădea anual câte 1000 lire. — Această făclie, este menită de a fi aprinsă într'o biserică din Neapole. în amintirea memoriei dispărutului cântăreț. Circomferința de bază a acestei făclii, va fi de  $1\frac{1}{2}$ m; iar înălțimea de 5 m. și la fabricarea ei se vor întrebuiți 500 kgr. ceară. —

Pe făclie la bază se vor scrie toate numele copiilor care au subscris pentru această făclie; iar în sus vor fi gravații cu diferite zugrăveli.

Această făclie va fi aprinsă în fiecare an la sărbătoarea „Toussaint” (sărbătoarea tuturor sfinților), în amintirea memoriei lui Caruso. Durata de ardere a acestei făclii, s'a calculat la 120000, ore, sau 30 ani și 7 luni; însă, ea nu va arde de cât 24 ore pe an și în acest caz, făclia va dura nu mai puțin de 5000 ani.

Rămâne acuma să judecăm noi, dacă peste 5000 de ani, se va mai ști cine a fost Caruso?!...

2) Fosta Rusie Țaristă a bătut recordul?! Printre documentele rămase de la fosta Rusie, sunt unele, cari arată că fosta Curte imperială deține încă din anul 1856, un record în ceea ce privește banchetele.

Locuitorii din Moscova și vecinătățile ei, au sărbătorit căsătoria împăratului: Intre alte măsuri luate în acest scop, a fost și acela, de a organiza o masă mare poporului.

Pe întinsa câmpie din imediata apropiere a Castelului Petrovski, a fost aranjat banchetul.

Mesele a fost întinse, spun documentele, pe o lungime de 13 km, la care s'au așezat să ospăteze 200000

de invitați; în ziua de Sâmbătă 8 Septembrie 1856.

Din distanță în distanță, găseau improvizați puși anume câte un brad și care aveau în crăcile lor pui fripți; răcitur, salamuri, șunci etc. După brazi, urma 8 fântâni mari improvizate cu un meșteșug deosebit din care mesenii să alimentau cu votcă, fie care când cât poțtea.

Tot documentele spun, că, în acea neuitată zi, sau consumat aproximativ 58000 kg. șuncă; 19000 kg. cârnați; 12980 pui fripți; 49920 pateuri (prăjituri); 145038 pâini albe; 20032 kg. vin și 49920 litri de bere.

La urmă, ca încheiere s'a dat un bal la care a participat numai 15000 persoane.

Și astăzi unii intelectuali basarabeni, petrec în felul acesta cu acazia zilei onomastice, însă în stil mai strâns.

V. CHEPTĂNUȘ.

## La șezătoare

de V. Cheptănuș

Când eram tânăr, ca o floare.  
Mă duceam la șezătoare  
Unde, nopțile misterioase,  
Treceau iute și voioase.

Pe paturi și pe lavițe,  
Steleau mândre copilțe,  
Ce, gândind la viitor  
Torceau firul de suiior.

Iar, tinerii feciorași,  
Cântau dulce din flueraș,  
Numai cântece de-amor,  
Pentru a-și alina al lor dor!..

Intr'un colț mai depărtat,  
Mă simțeam ca fermecat,  
Când vorbeam cu fetițe  
Ce-aveau zâmbet pe gurife!

Când, cocoșii ne-aminteau,  
Că zorile zilei se iveau,  
Plecăm toți voioși spre case,  
Fredonând, doine frumoase...

Azi, când timerețea mi-o mură  
Când păru-mi negru, s'a albit,  
Cercetez tot cu'nfocare.

...Dar... șezătorile culturale!...  
La celelalte n'am mai fost,  
Fiindcă știu, cu nu mai am rost!



# M U N C A.

Fiecare persoană, pentru ca să poată trăi fericiți în societate trebuie să muncească, până se va'ntoarce în pământ. Deși acest adevăr este incontestabil, totuși sunt unii oameni, cari cred că munca este umilire pentru întreprinzători.

Ei se 'nșală amarnic, pentru că munca, fie fizică, fie intelectuală, nu deosește pe om, ci, din contră, poate ca să-l ridice tot mai sus, pe treptele societății umane.

Se va ajunge la această măreață țintă, dacă omul va fi înzestrat cu talent, bunăvoință și răbdare.

Odată, înarmat în felul acesta, poate ridica și ilustra meseria cea mai umilă.

Iată-l pe Scoțianul Watt, (Uat) ce-a conceput pentru prima dată principiul mașinii cu aburi. El n-a fost la început decât un modest fierar.

Iată-l pe englezul Flaxmon, care, fără studii academice, datorită talentului scilpitor și unei voinți de fer, ajunsese cu vremea, cel mai mare artist desenator, al Angliei.

Și câte exemple nu stau ca sfinte mărturiii, despre minunea la care poate s'ajungă orice om, om muncind mereu și cu drag . . .

G. Ș.

## Stelei ce-a apus.

de V. Cheptănug

<i>Te-ai dus și ne-ai lăsat stingheri.</i>	— <i>lubiți odori. astăzi sau mâine</i>
<i>În viața socială . . .</i>	<i>Scumpa voastră mămișă vine !..</i>
<i>Ne-ai lăsat numai 'n dureri . . .</i>	<i>Pân' atuncia m'ascultați,</i>
<i>Stea dulce, pământeană . . .</i>	<i>Ca de dânsa, să fiți lăudați !..</i>
<i>Mișă, Remus și Jenică</i>	<i>Și tot așa le voi spunea</i>
<i>Mereu întreabă de-a lor mămică.</i>	<i>Pân' ce adevărul vor afla</i>
<i>Iar eu, suspinând le spun</i>	<i>Că mama lor doarme de mult</i>
<i>Ca puțin să-î mai îmbun :</i>	<i>La Chișinău în mormânt !..</i>